

Sygn. akt I NO 125/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)
SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)
SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania P. S.

od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 maja 2019 r. nr (...)

w przedmiocie odmowy udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 20 maja 2020 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 16 kwietnia 2019 r. Pan Sędzia P. S., sędzia Sądu Rejonowego w W., wystąpił do Ministra Sprawiedliwości z wnioskiem o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, dołączając do tego wniosku zaświadczenie lekarskie datowane na 15 kwietnia 2019 r., sporządzone przez lekarza psychiatrę.

Uzasadniając swój wniosek Pan Sędzia P. S. wskazał, iż wystąpił z wnioskiem w związku z cyt. „potrzebą poddania się terapii i rehabilitacji, zalecanej w załączonym zaświadczeniu lekarskim”. Ponadto wskazał, że od około roku pozostaje pod opieką lekarza psychiatry w związku z zaburzeniami lękowo-

depresyjnymi, a stan ten utrudnia mu w dużym stopniu codzienne funkcjonowanie. Podniósł też, że zalecane leczenie, wymagające powstrzymania się na ten czas od pełnienia służby, da mu szansę na powrót do pełni zdrowia psychicznego.

W załączonym do wniosku zaświadczeniu lekarskim podpisanym przez lekarza dr n. med. T. P., specjalistę psychiatrę, datowanym na 15 kwietnia 2019 r., wskazano m.in., że pacjent cyt. „zgłosił się do lekarza psychiatry z powodu uczucia zmęczenia, pogorszonej tolerancji stresu z narastającymi objawami zmniejszonego odczuwania przyjemności (anhedoni)”. Wskazano też, że cyt. „[o]d kilku miesięcy pacjent usiłował sam poradzić sobie z dolegliwościami, ale przy znaczących obciążeniach zawodowych i rodzinnych nie dawało to oczekiwanych rezultatów”. W zaświadczeniu zostało też wskazane, że cyt. „[r]ozpoznano zaburzenia adaptacyjne, reakcję depresyjną, przedłużoną” oraz cyt. „[w]drożono leczenie duloksetyną z dobrymi efektami”. Ponadto w zaświadczeniu zostało zawarte stwierdzenie, że cyt. „dla uzyskania pełnego powrotu do zdrowia wskazane jest wdrożenie rehabilitacji oraz oszczędzającego trybu życia, pacjent rokuje pełen powrót do zdrowia, dlatego zalecane by było czasowe powstrzymanie się od wypełniania obowiązków służbowych na okres sześciu miesięcy” a także że „urlop dla poratowania zdrowia sędziego byłby w pełni uzasadniony z medycznego punktu widzenia”.

Decyzją z dnia 27 maja 2019 r. ((...)) Minister Sprawiedliwości odmówił Panu Sędziemu P. S. - sędziemu Sądu Rejonowego w W. udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

Odmawiając udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia Minister Sprawiedliwości wskazał w uzasadnieniu decyzji, że zgodnie z treścią art. 93 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2019, poz. 52 - dalej: p.u.s.p.) sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Jak zaznaczył Minister Sprawiedliwości, istotnym elementem wniosku sędziego o udzielenie tego urlopu jest przedstawienie stosownego zaświadczenia lekarskiego dotyczącego zasadności udzielenia sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia. Podlega ono ocenie, w całej jego treści, która musi przekonywać, że zawarty w nim wniosek posiada walor dowodowy, który

jest niepodważalny. Jak zaznaczył Minister Sprawiedliwości, przedstawiona przez sędziego dokumentacja, w tym zaświadczenia lekarskie muszą w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości stwierdzać istnienie okoliczności uzasadniających udzielenie tego urlopu.

Przywołując orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok z 10 stycznia 2019 r., I NO 30/18) Minister Sprawiedliwości wskazał, że użyte w art. 98 § 1 p.u.s.p. sformułowanie „w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby” oznacza, że każdorazowo konieczna jest analiza spełnienia następujących przesłanek: musi wystąpić konkretna choroba, która czasowo uniemożliwia wykonywanie obowiązków zawodowych; leczenie tej choroby wymaga czasowego powstrzymania się przez sędziego od pełnienia służby; urlop dla poratowania zdrowia może być udzielony tylko w konkretnym celu, który wiąże się z przeprowadzeniem planowanego leczenia, zleconego przez lekarza; urlop dla poratowania zdrowia musi mieć oparcie w zaświadczeniu lekarskim; urlop taki powinien być przyznany, gdy zaplanowane leczenie rokuje powrót sędziego do pełnienia służby.

Jak wskazał Minister Sprawiedliwości z cyt. „przedstawionego przez Pana sędziego zaświadczenia nie wynika, od kiedy prowadzone jest leczenie, zawiera ono jedynie stwierdzenie, że od kilku miesięcy pacjent usiłował radzić sobie sam z dolegliwościami, ale przy znaczących obciążeniach zawodowych i rodzinnych nie dawało to oczekiwanych rezultatów.” Minister Sprawiedliwości zaznaczył też, że cyt. „[w] zakresie potrzeby udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia zaświadczenie nie zawiera stwierdzeń kategorycznych, a jedynie wskazuje, że „zalecane by było”, „[urlop] byłby w pełni uzasadniony”. Także w odniesieniu do planowanego leczenia nie stwierdza, że jest konieczne czy też, że jest wymagane określone leczenie, a jedynie, że „wskazane jest wdrożenie”.

Jak zaznaczył Minister, cyt. „[u]rlop dla poratowania zdrowia o jakim mowa w art. 93 p.u.s.p. nie jest udzielany dla odpoczynku, ale w celu przeprowadzenia ściśle określonego procesu leczenia lub rehabilitacji.” Wskazał też, że z zaświadczenia nie wynika cyt. „czy i jakie inne formy leczenia poza farmakoterapią

były stosowane ani też jakie leczenie jest planowane na przyszłość i na czym ma polegać wskazana w zaświadczeniu rehabilitacja”.

W konkluzji Minister stwierdził, że przedstawiona przez Pana sędziego dokumentacja nie daje podstaw do uznania, że zachodzą przesłanki do udzielenia wnioskowanego urlopu.

Decyzja powyższa została zaskarżona przez Pana Sędziego P. S. odwołaniem z 19 czerwca 2019 r., w którym Odwołujący wniósł o cyt. „zmianę rozstrzygnięcia Ministra Sprawiedliwości i udzielenie mi urlopu dla poratowania zdrowia na okres 6 miesięcy” lub „ewentualnie o uchylenie rozstrzygnięcia Ministra i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Odwołujący się wskazał, że w jego opinii cyt. „przedłożone wraz z wnioskiem zaświadczenie lekarza psychiatry z dnia 15 kwietnia 2019 r. w sposób jednoznaczny wskazywało na potrzebę udzielenia wnioskowanego urlopu, a wszystkie przesłanki przemawiające za udzieleniem urlopu, wymienione w treści uzasadnienia odmowy zostały w nim wykazane. Dokonana przez Ministra Sprawiedliwości analiza przedłożonego zaświadczenia jest powierzchowna i wybiórcza”. Przedłożył też wraz z odwołaniem uzupełnione i rozszerzone zaświadczenie lekarskie datowane na 12 czerwca 2019 r., które w jego opinii wskazuje cyt. „w jeszcze bardziej dobitny sposób na potrzebę udzielenia urlopu”. Następnie szczegółowo przywołał zaświadczenie z czerwca 2019 r., przypisując poszczególne jego fragmenty do pięciu przesłanek udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia wymienionych przez Ministra Sprawiedliwości w uzasadnieniu decyzji. W odwołaniu wskazał ponadto, że występujące u niego zaburzenia opisane w zaświadczeniu cyt. „nie uniemożliwiają przychodzenia mi do pracy, jednak powodują, że wykonywanie obowiązków jest bardzo nieefektywne i prowadzi jedynie do powstawania coraz większych zaległości w moim referacie”.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie (datowanej na 26 lipca 2019 r.) Minister Sprawiedliwości odnosząc się do treści odwołania wskazał, że nie zasługuje ono na uwzględnienie. Wskazał, że przedłożone przez Pana Sędziego P. S. zaświadczenie z 15 kwietnia 2019 r. cyt. „nie pozwala na ustalenie tego, że udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia jest konieczne z uwagi na stopień nasilenia stwierdzonych u niego schorzeń i zaplanowany sposób leczenia”.

Ponadto zauważył, że art. 93 § 4 p.u.s.p. nie reguluje trybu rozpoznania odwołania sędziego od decyzji Ministra Sprawiedliwości i nie odsyła do żadnych dalszych unormowań proceduralnych, podobnie zatem jak przyjął Sąd Najwyższy na gruncie art. 75 § 2 p.u.s.p., należy uznać, że odwołanie jest szczególnym środkiem zaskarżenia zbliżonym do skargi kasacyjnej i do postępowania toczącego się w wyniku wniesienia takiego odwołania należy stosować odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu przed Sądem Najwyższym wywołanym wniesieniem skargi kasacyjnej, z wyłączeniem jedynie przepisów o tzw. przedsądzie (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2013 r., III KRS 166/13).

Minister Sprawiedliwości wskazał też, że zmiana okoliczności faktycznych, która nastąpiła po wydaniu decyzji odmawiającej udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia, może stanowić jedynie podstawę do złożenia nowego wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia (s. 4 odpowiedzi). Zaznaczył ponadto, że także zaświadczenie przedłożone wraz z odwołaniem nie wyjaśnia w sposób wystarczająco potrzeby udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia.

W konkluzji Minister Sprawiedliwości stwierdził, że ze względu na niewykazanie przez Pana Sędziego P. S., poprzez złożenie stosownych dokumentów, że zachodzą przesłanki uzasadniające udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia Minister Sprawiedliwości nie był zobligowany do jego udzielenia i wniósł o nie uwzględnianie odwołania.

Skarżący 20 stycznia 2020 r. złożył pismo uzupełniające odwołanie, w którym przedstawił nowe fakty dotyczące stanu jego zdrowia, w tym poinformował o konieczności skorzystania ze zwolnienia lekarskiego ze względu na pogarszający się stan zdrowia, a także zamieścił dodatkowe wyjaśnienia wskazujące na zasadność udzielenia mu urlopu dla poratowania zdrowia oraz dołączył kolejne zaświadczenie lekarskie (datowane na 31 grudnia 2019 r.), wskazujące na konieczność powstrzymania się od wypełniania obowiązków służbowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie Skarżącego należało oddalić jako niezasadne.

Zgodnie z przepisem art. 93 § 1 p.u.s.p., sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Urlopu dla poratowania zdrowia udziela Minister Sprawiedliwości; nie może on przekraczać sześciu miesięcy (§ 2 i 3 art. 93 p.u.s.p.). W przypadku odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia sędziemu przysługuje w terminie 14 dni od dnia otrzymania odmowy odwołanie do Sądu Najwyższego (§ 4 art. 93 p.u.s.p.).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pomimo tego, że zakres postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie z odwołania sędziego w przedmiocie odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia nie został odrębnie unormowany w Prawo o ustroju sądów powszechnych, to ogólne zasady dotyczące postępowania w zakresie odwołań składanych do Sądu Najwyższego w trybie art. 93 § 4 p.u.s.p. były przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (zob. m.in. wyroki: z 15 marca 2018 r., III KRS 1/18; z 13 grudnia 2018 r., I NO 35/18; z 5 czerwca 2019 r., I NO 40/19). Ukształtowanie postępowania w taki sposób, że Minister Sprawiedliwości wydaje decyzję, a następnie przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego, wyklucza tryb postępowania przed sądem powszechnym i oznacza odrębne unormowanie prawa do urlopu dla poratowania zdrowia niż zwykły tryb postępowania przed sądem powszechnym (zob. wyrok z 15 marca 2018 r., III KRS 1/18). Sąd Najwyższy nie działa instancyjnie i nie prowadzi postępowania dowodowego. Tym samym jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Wobec tego w oparciu o art. 398³ § 1 k.p.c. odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Podstawą nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) (zob. wyrok z 5 czerwca 2019 r., I NO 40/19).

Jak wskazuje się w orzecznictwie w przypadku rozpoznawania skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy rozpoznaje ją w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, więc obowiązkiem skarżącego jest precyzyjne przytoczenie podstawy kasacyjnej przez dokładne wskazanie przepisów prawa, które - w jego ocenie

zostały naruszone, oraz - w przypadku podstawy naruszenia prawa materialnego - wskazanie postaci tego naruszenia, a wymaganie precyzyjnego formułowania podstaw skargi wynika z niemożności samodzielnego dokonywania przez Sąd Najwyższy konkretyzacji postawionych przez skarżącego zarzutów oraz snucia hipotez co do tego, jakiego przepisu dotyczy podstawa skargi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2016 r., II CSK 456/15).

Odwołujący się nie sformułował w odwołaniu wprost zarzutu naruszenia prawa materialnego ani naruszenia przepisów postępowania, a w treści odwołania przywołał jedynie art. 93 p.u.s.p. Trzeba jednak pamiętać, że w przypadku odwołania od decyzji Ministra Sprawiedliwości przepisy dotyczące skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio. Uzasadnia to mniej rygorystyczne podejście do wymogów związanych z formułowaniem zarzutów przez odwołującego. Z treści odwołania można wnioskować, że Odwołujący formułuje zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 93 § 1 p.u.s.p.

Charakter ustrojowy instytucji urlopu dla poratowania zdrowia sędziego, w tym charakter decyzji podejmowanej przez Ministra Sprawiedliwości i trybu udzielania sędziemu tego szczególnego urlopu był przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Po pierwsze więc należy wskazać na to, że decyzja Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia, o którym mowa w przepisie art. 93 § 1 p.u.s.p. nie ma - charakteru swobodnego, uznaniowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 15 marca 2018 r., III KRS 1/18; tak samo wyroki z: 13 grudnia 2018 r., I NO 35/18; 7 maja 2019 r., I NO 34/19).

Po drugie, pomimo tego, że przepis art. 93 p.u.s.p. nie precyzuje trybu podejmowania decyzji przez Ministra Sprawiedliwości i nie określa nie tylko szczegółowych, ale w ogóle żadnych zasad procedowania w przedmiocie wniosku sędziego o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, to zważywszy na charakter tego urlopu (urlop udzielany w celu poratowania zdrowia przez sędziego), który immanentnie wiąże się z oceną stanu zdrowia sędziego i rekomendowanym sposobem leczenia, należy przyjąć, że rozważając potrzebę jego udzielenia Minister Sprawiedliwości musi się opierać w niezbędnym zakresie, wyznaczonym przez indywidualne okoliczności każdego przypadku, na dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia sędziego, odnoszącej się zarówno do choroby

stanowiącej przyczynę złożenia przez sędziego wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, jak i widoków na zakończone powodzeniem leczenie w okresie, na który został zawnioskowany urlop dla poratowania zdrowia (wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2019 r., I NO 34/19). Minister Sprawiedliwości musi zbadać istnienia okoliczności przemawiających za udzieleniem urlopu dla poratowania zdrowia, to zaś wymaga dysponowania przez Ministra Sprawiedliwości odpowiednim materiałem dowodowym skorelowanym (relewantnym) dla decyzji wydawanej przez uprawniony podmiot. Podjęcie decyzji musi być poprzedzone dokonaniem przez Ministra Sprawiedliwości - na podstawie relewantnej dokumentacji medycznej dotyczącej zdrowia sędziego występującego z wnioskiem o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia i rokowań na osiągnięcie pozytywnych wyników leczenia - niezbędnych ustaleń faktycznych pozwalających na ocenę, czy materializują się przesłanki przemawiające za udzieleniem sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia. Kluczowe znaczenie ma w tym zakresie zaświadczenie lekarskie, to bowiem wyłącznie podmiot dysponujący wiadomościami specjalnymi (lekarz) jest w stanie stwierdzić występowanie u danej osoby konkretnej choroby, zalecić odpowiednie leczenie oraz stwierdzić, że dla przeprowadzenia tego leczenia konieczne jest powstrzymanie się od pełnienia służby przez sędziego.

Odmawiając udzielenia Sędziemu P. S. płatnego urlopu dla poratowania zdrowia Minister Sprawiedliwości wskazał słusznie, że przedstawiona przez sędziego dokumentacja, w tym zaświadczenia lekarskie muszą w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości stwierdzać istnienie okoliczności uzasadniających udzielenie tego urlopu. Minister Sprawiedliwości podniósł, że przedłożone wraz z wnioskiem o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia zaświadczenie lekarskie z 15 kwietnia 2019 r. nie zawiera stwierdzeń kategorycznych, a jedynie wskazuje, że cyt. „zalecane by było czasowe powstrzymanie się od wykonywania obowiązków służbowych”, a także, że urlop dla poratowania zdrowia „byłby w pełni uzasadniony z medycznego punktu widzenia”. Poza tym - jak zaznaczył Minister Sprawiedliwości - w zaświadczeniu tym nie stwierdza się, że jest konieczne leczenie, a tym bardziej, że leczenie wymaga powstrzymania się od służby, a jedynie, że cyt. „dla pozyskania pełnego powrotu do zdrowia wskazane jest wdrożenie rehabilitacji oraz oszczędzającego trybu życia”.

Z zaświadczenia nie wynika też czy i jakie inne formy leczenia poza farmakoterapią były stosowane, ani też jakie leczenie jest planowane na przyszłość i na czym ma polegać wskazana w zaświadczeniu rehabilitacja.

Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem, że Minister Sprawiedliwości dokonał „powierzchownej i wybiórczej” analizy przedłożonego wraz z odwołaniem zaświadczenia. Uzasadnienia nie znajduje też twierdzenie Odwołującego, że zaświadczenie przedłożone wraz z wnioskiem w sposób jednoznaczny wskazywało na potrzebę udzielenia wnioskowanego urlopu, a wszystkie przesłanki przemawiające za udzieleniem urlopu, wymienione w treści uzasadnienia odmowy zostały w nim wykazane. W odwołaniu Odwołujący załączył kolejne zaświadczenie, które w jego opinii wskazuje cyt. „w jeszcze bardziej dobitny sposób na potrzebę udzielenia urlopu”. Ponadto w złożonym 20 stycznia 2020 r. piśmie uzupełniającym odwołanie, Odwołujący zawarł szereg dodatkowych okoliczności wskazujących na konieczność udzielenia mu urlopu dla poratowania zdrowia, wskazał m.in. iż na skutek pogorszenia się stanu zdrowia musiał skorzystać ze zwolnienia lekarskiego.

Warto zaznaczyć, że zaświadczenie lekarskie jest kluczowym, aczkolwiek nie jedynym dowodem w rozpatrywanej przez Ministra Sprawiedliwości sprawie wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia. W przedmiotowej sprawie istotne jest też to, że stan zdrowia Odwołującego utrudnia mu efektywne wykonywanie jego obowiązków. O ile jednak w odwołaniu Odwołujący jednoznacznie wskazał, że opisane w zaświadczeniu zaburzenia powodują, że wykonywanie obowiązków jest bardzo nieefektywne i prowadzi jedynie do powstawania coraz większych zaległości w jego referacie, co mogło być uwzględnione przy podejmowaniu decyzji, jest bowiem związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości, o tyle w samym wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia Odwołujący wskazał, że jego stan utrudnia mu w dużym stopniu codzienne funkcjonowanie.

Ze względu na to, że rozpoznając odwołanie od decyzji Ministra Sprawiedliwości Sąd Najwyższy i nie prowadzi postępowania dowodowego, w postępowaniu tym niedopuszczalne jest uwzględnienie faktów i dowodów, które zaistniały już po dniu wydania zaskarżonej decyzji przez Ministra Sprawiedliwości i nie mogły stanowić podstawy dla wydania zaskarżonej decyzji (zob. wyrok Sądu

Najwyższego z 5 czerwca 2019 r., I NO 40/19). Ograniczając się zatem wyłącznie do wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia i załączonego do niego zaświadczenia lekarskiego z 15 kwietnia 2019 r., należy dojść do wniosku, że z przedłożonej przez Odwołującego wraz z wnioskiem dokumentacji nie wynika, iż w celu zaleconego leczenia istnieje konieczność powstrzymania się od pełnienia służby.

Zmiana okoliczności faktycznych, w tym pogorszenie się stanu zdrowia, skorzystanie ze zwolnień lekarskich związanych z chorobą, której leczenie wymaga powstrzymania się od pełnienia służby, powinny być uwzględnione w przypadku składania kolejnego wniosku i w takim przypadku muszą być brane pod uwagę przez Ministra Sprawiedliwości przy rozpatrywaniu takiego wniosku. Zaznaczyć przy tym trzeba, że w przypadku pojawienia się nowych okoliczności uzasadniających udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, dopuszczalne jest wystąpienie z kolejnym wnioskiem o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, i to nawet wówczas, gdy decyzja dotycząca poprzednio złożonego wniosku - na skutek jej zaskarżenia do Sądu Najwyższego - nie uzyskała waloru prawomocności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.